

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เปียโนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี The Development of Basic Piano Learning Activities for Music Club Members

อิทธิฤทธิ์ สารบรรณ¹ และ อวิรุทธ์ โทท่า²
Ittilite Sarabun¹ and Awirut Thotham²

Received : 24 ก.พ. 2563

Revised : 15 ก.ค. 2563

Accepted : 16 ก.ค. 2563

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อศึกษาทักษะการบรรเลงเปียโนของสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรีต่อการเรียนรู้ ต่อการเรียนรู้เปียโนเบื้องต้น กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ที่มีอายุ 12-15 ปี และเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 5 คน ที่เป็นสมาชิกชุมนุมดนตรี ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง โรงเรียนมหาวชิราวุธ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบทดสอบทักษะปฏิบัติ 3) แบบประเมินทักษะการบรรเลงเปียโน และ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า

1) ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เปียโนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี มีประสิทธิภาพ 82.63/85.00 ตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 2) นักเรียนมีทักษะการบรรเลงเปียโนเบื้องต้น คิดเป็นร้อยละ 80.25 ซึ่งอยู่ในระดับดีมาก 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เปียโนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : การเรียนรู้เปียโนเบื้องต้น, พัฒนาการดนตรี, ทักษะปฏิบัติ

Abstract

The purposes of this experimental research were 1) to study basic piano learning activities in lesson plans for members of music club in order to attain 80/80 criteria; 2) to study piano performance skills of music club members and 3) to study members' satisfaction on basic piano learning. The target group was selected by purposive random sampling from Mahawichanukool school in second semester of 2019 academic year. It included 5 students, 12-15 years old, who are studying in Mathayomsuksa 1 to 3. The research instrument comprised of 1) learning management plans, 2) a practice skills test, 3) a piano performance skill assessment form and 4) a satisfaction questionnaire. The statistics used for data analyzing are percentage, mean and standard deviation. The results were as follow:

1) the efficiency of basic piano learning activities for music club members was 82.63/85.00 in accordance with specified criteria 80/80. 2) the students had basic piano performance skill at 80.25 percent, which was in a very good level. 3) the students were satisfied with basic piano learning activities at a high level in overall.

Keywords : Basic Piano learning, Music Development, Practical Skills

1 นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

อีเมล: ohm_zodaac_baba@hotmail.com

2 ดร. อาจารย์ประจำสาขาวิชาดุริยางคศิลป์ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

¹ Master Students, Program in Music, College of Music, Mahasarakham University, Email: ohm_zodaac_baba@hotmail.com

² Ph.D., Full time Lecturer in Music Program, College of Music, Mahasarakham University

บทนำ

ปัจจุบันดนตรีศึกษาพัฒนามากว่าในอดีตเป็นอย่างมาก ในสถาบันการศึกษาตั้งแต่ระดับปฐมวัยศึกษามีการกำหนดให้ดนตรีเป็นสาระหนึ่งที่ผู้เรียนมีโอกาสได้ศึกษาวิชาดนตรีมีปรากฏต่อเนื่องตลอดมาในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 รวม 12 ปี ซึ่งรวมระดับมัธยมศึกษาไว้เป็นหลักสูตรเดียวในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นหลักสูตรสำหรับการเรียนในระดับมัศึกษานั้น สิ่งหนึ่งที่สำคัญ คือ การพัฒนาหลักสูตรของสถานศึกษา ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์ของหลักสูตรนี้ในการยืดหยุ่นให้สถานศึกษาทุกแห่ง สามารถจัดหลักสูตรที่เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นของตนได้อย่างจริงจัง แนวปฏิบัติที่สำคัญคือ การสอนเนื้อหาตามหลักสูตรแกนกลางส่วนหนึ่ง และการสร้างหลักสูตรท้องถิ่นอีกส่วนหนึ่ง โดยมีตัวชี้วัดเป็นกรอบในทางดนตรี จำเป็นอย่างยิ่งที่สถานศึกษาควรมีการตั้งคณะกรรมการเพื่อพัฒนาหลักสูตรดนตรีของโรงเรียนตนเองขึ้น แต่จำเป็นต้องคำนึงถึงว่า การพัฒนาหลักสูตรให้ครบถ้วนและเหมาะสมกับสภาพของโรงเรียนอย่างแท้จริงนั้น (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2561 : 165-166)

การจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน มุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองตามศักยภาพ พัฒนาอย่างรอบด้าน เพื่อความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม อยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 20) ในระดับมัธยมศึกษา ปัจจุบันนับได้ว่าผู้เรียนที่มีความสนใจดนตรี สามารถศึกษาหาความรู้ได้มากกว่าแต่ก่อน หลายโรงเรียนมีการเรียนการสอนและกิจกรรมดนตรีที่ดีมีมาตรฐาน หลายโรงเรียนยังมุ่งไปที่กิจกรรมดนตรีเพื่อการประกวด มีได้เน้นการเรียนการสอนดนตรี เพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้อย่างครบถ้วน เพื่อใช้ในการศึกษาต่ออย่างแท้จริง มาตรฐานดนตรีศึกษาในระดับมัศึกษายังควรได้รับการปรับปรุงในเรื่องหลักสูตร การเรียนการสอน และกิจกรรมเป็นอย่างมาก เพื่อให้มีมาตรฐานเท่าเทียมกันมากยิ่งขึ้นในสภาพปัจจุบัน และความเจริญทางวัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญยิ่งเช่นกัน เพราะเป็นตัวชี้วัดความมีอารยะของสังคมนั้น ๆ ได้ด้วยเช่นกัน และความมีวัฒนธรรมนี้เองเป็นบ่อเกิดแห่งความภาคภูมิใจของชาติ และประเทศไทยได้เป็นอย่างดี ทำให้คนไทยเกิดความมั่นใจในตนเอง สามารถต่อสู้กับนานาชาติอารยประเทศได้ในแง่ของความคิดและจิตวิญญาณ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างและพัฒนาสังคมให้สมบูรณ์ (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2561 : 167-168)

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องการบรรเลงเปียโนเบื้องต้น เป็นเนื้อหาสาระที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียน มีจินตนาการ สุนทรียภาพ ความคิดสร้างสรรค์ มีผลต่อคุณภาพชีวิต กิจกรรมชุมนุมดนตรีจะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สติปัญญา ตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมความมั่นใจในตนเองของผู้เรียน อันจะเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้ (สุธีระ เดชคำภู, 2560 : 1) เปียโนเป็นเครื่องดนตรีที่สำคัญที่สุดเครื่องหนึ่งในบรรดาเครื่องดนตรีทั้งหลาย สามารถบรรเลงเพลงได้ทุกชนิดทุกประเภท เหมาะที่จะใช้บรรเลงเดี่ยว และด้วยเหตุนี้เปียโนจึงได้รับการยกย่องว่าเป็น “มารดาหรือผู้ให้กำเนิดดนตรี” (Mother of Music) (ขรรค์เพชร คำสัตย์, 2551 : 2) การสอนดนตรีทุกอย่างต้องอาศัยแบบฝึกหัดทำซ้ำมากกว่า 10 ครั้ง โดยไม่มีการหยุด และจะต้องคำนึงถึงท่าทางการวางมือที่ถูกต้องด้วย โดยรอบแรกอาจจะฝึกที่ละมือก่อน พอคล่องแล้วให้ฝึกรวมกันสองมือ โดยเริ่มจากช้า แล้วค่อยเพิ่มความเร็วขึ้นทีละน้อย (ณรงค์รัช มิตรไมตรี, 2562 : 5)

จากประสบการณ์ในการสอนกิจกรรมชุมนุมดนตรีของโรงเรียนมหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด เน้นการเรียนรู้ทฤษฎีเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติ ให้ผู้เรียนฝึกตนเอง ฝึกทักษะ ให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ เมื่อจบการศึกษาตามหลักสูตร ผู้เรียนต้องปฏิบัติได้จริง และในปีการศึกษา 2561 ที่ผ่านมามีผู้วิจัยในฐานะผู้สอนกิจกรรมชุมนุมดนตรี พบว่า นักเรียนขาดความรู้ ทักษะการเล่นเครื่องดนตรี รวมถึงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของผู้เรียน เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมของผู้เรียนพบว่า เครื่องดนตรีเรียนยาก เล่นยาก ผู้เรียนไม่มีทักษะปฏิบัติมาก่อน ทั้งนี้อาจเพราะกิจกรรมเหล่านั้นตัวผู้เรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อกิจกรรมชุมนุมดนตรี ครูผู้สอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่น่าสนใจ ทำให้ผู้เรียนขาดทักษะด้านการปฏิบัติ (กลุ่มงานบริหารวิชาการ, 2561 : 37-41) จากข้อมูลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่ามีปัญหาสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนของกิจกรรมดนตรี ด้านทักษะการเล่นเปียโนนั้น สาเหตุอาจมาจากหลายปัจจัย ปัญหาหลักที่พบคือ ปัญหาด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อาจารย์ผู้สอนการจัดการชั้นเรียน ทักษะของผู้เรียน พฤติกรรมของผู้เรียน การวัดและประเมินผล แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนมีปัญหาหลายส่วนที่ต้องเร่งพัฒนาอยู่หลายด้านด้วยกัน ด้านทักษะของผู้เรียน เช่น ทักษะการเล่นเครื่องดนตรี การสร้างองค์ความรู้ การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมผู้เรียน เช่น ความมีวินัย ความรับผิดชอบในการทำงาน อันจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข การฝึกทักษะและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้เรียนจำเป็นต้องกระทำอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ ค่อยเป็นค่อยไปตามสภาพของผู้เรียน

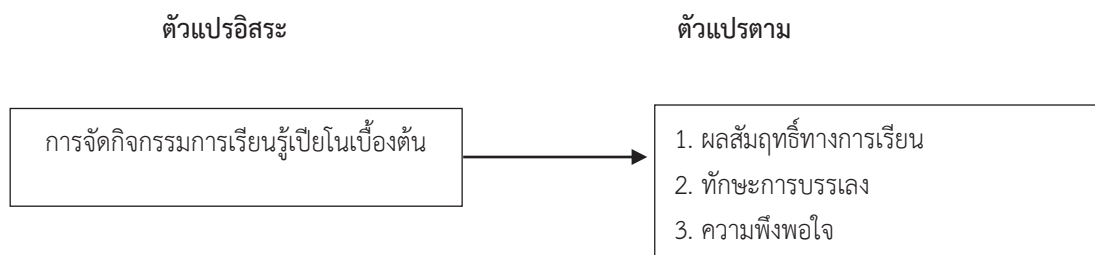
จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะผู้สอนจึงมีความสนใจที่จะพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เปียโนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี เพื่อให้เกิดกิจกรรมการเรียนรู้ใหม่ในการเรียนรู้ทางดนตรีที่ประโยชน์ต่อสังคม และวงการ ดนตรีศึกษา ในการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น รวมถึงความพึงพอใจของผู้เรียนให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เปียโนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อศึกษาทักษะการบรรเลงเปียโนของสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรีต่อการเรียนรู้ต่อการเรียนรู้เปียโนเบื้องต้น

กรอบแนวคิด

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เปียโนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี โดยใช้ตัวแปรที่จัดกระทำ คือ ทักษะปฏิบัติ ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการบรรเลง ความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม และแผนการจัดการเรียนรู้ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาเป็นกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัย เพื่อแสดง การเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 การเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 (นักเรียนช่วงชั้นที่ 1) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนมหาวิทยาลัยราชภัฏ อําเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 26 ที่เป็นสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี จำนวน 5 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกกลุ่มเป้าหมายแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งเป็นนักเรียนที่ไม่มีทักษะการบรรเลงเปียโน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เปียโนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้การบรรเลงเปียโนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรีที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้น จำนวน 8 แผน แผนการเรียนรู้ละ 1 คาบเรียน คาบเรียนละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง ประกอบไปด้วย 1) ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับเปียโน 2) เครื่องหมายแปลงเสียง 3) การไล่บันไดเสียงแบบ Major Scale 4) การไล่บันไดเสียงแบบ Minor Scale 5) การใช้เสียงประสาน 6) เครื่องหมายทางดนตรีและการบรรเลงเปียโน 7) การบรรเลงบทเพลงท่อนที่ 1 และ 8) การบรรเลงบทเพลงท่อนที่ 2 โดยผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป (บุญชม ศรีสะอาด, 2556 : 121) การประเมินความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วย 6 ด้าน จำนวน 32 ข้อ ได้แก่ ด้านสาระสำคัญ ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านสาระ ด้านการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านสื่อ อุปกรณ์ แหล่งเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผล ซึ่งผู้วิจัยหาค่าความสอดคล้อง (IOC) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.5-1.00

2.2 แบบทดสอบทักษะปฏิบัติ สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี ที่ผู้วิจัยนำมาทดสอบ จำนวน 1 บทเพลง คือ บทเพลง Minuet by Alexander Reinagle on the Trinity Grade 1 Piano syllabus (2018-2020) ซึ่งผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน โดยวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้สูตร IOC (บุญชม ศรีสะอาด, 2556 : 121) เลือกแบบทดสอบที่มีค่า IOC ระหว่าง 0.50 ถึง 1.00 ขึ้นไป

2.3 แบบประเมินทักษะการบรรเลงเปียโน สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรีที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้น มีเกณฑ์การให้คะแนนตามเกณฑ์รูปrik 4 ระดับ (กมลวรรณ ตังธกานนท์, 2559 : 39-43) ซึ่งมีทั้งหมด 5 ข้อ ประกอบด้วย 1) การวางมือและอิริยาบถท่านั่ง 2) การปฏิบัติโน้ตทำนองเพลงด้วยมือขวา 3) การปฏิบัติโน้ตทำนองเพลงด้วยมือซ้าย 4) การบรรเลงตรงตามอัตราจังหวะ และ 5) ความสัมพันธ์ของมือทั้งสองข้างขณะบรรเลงเครื่องดนตรี รวมคะแนนทั้งหมด 20 คะแนน ซึ่งผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน และวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง ใช้สูตร IOC (กมลวรรณ ตังธกานนท์, 2559 : 58) โดยค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ถึง 1.00 ซึ่งพบว่ามีความระหว่าง 0.60-1.00

2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจ สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรีที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้น เป็นแบบประเมินในลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 26 ข้อ ซึ่งผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน โดยการวิเคราะห์หาค่าความสอดคล้อง (IOC) คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไปได้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556 : 121) ซึ่งแบบประเมินความพึงพอใจในการวิจัยครั้งนี้มีค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อระหว่าง 0.60 - 1.00 แล้วคัดเลือกไว้ใช้ 12 ข้อ เพื่อนำมาใช้จริง

2.5 แบบประเมินพฤติกรรม สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรีที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้น เป็นแบบประเมินในลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ จำนวน 8 ข้อ ซึ่งผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน โดยการวิเคราะห์หาค่าความสอดคล้อง (IOC) คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไปได้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556 : 121) ซึ่งแบบประเมินความพึงพอใจในการวิจัยครั้งนี้มีค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อระหว่าง 0.60 - 1.00 แล้วคัดเลือกไว้ใช้ 5 ข้อ เพื่อนำมาใช้จริง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เปียโนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี มีการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งขั้นตอนออกเป็น 3 ระยะ คือ

3.1 ระยะก่อนทดลอง

3.1.1 ผู้วิจัยทำความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมายในหน่วยก่อนหน้า เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจกระบวนการสอน การจัดการกับเวลาในการทำกิจกรรม เพื่อทำกิจกรรมในชั้นเรียน

3.2 ระยะดำเนินการทดลอง

3.2.1 การทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้เปียโนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี โดยใช้เวลาในช่วงเรียนปกติของภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3.2.2 ผู้วิจัยทำการเก็บคะแนนเฉลี่ยจากกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1-8 แล้วนำคะแนนเฉลี่ยจากการทำใบกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้มาคำนวณหาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยวัดจากแบบประเมินพฤติกรรมและใบกิจกรรมที่ได้

3.3 ระยะหลังการทดลอง

3.3.1 เมื่อดำเนินการทดลองครบทุกแผนการจัดการเรียนรู้แล้ว ทำการทดสอบด้วยแบบทดสอบทักษะปฏิบัติหลังเรียนบันทึกผลการสอบให้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Posttest) คำนวณประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์ของแผนการจัดการเรียนรู้ (E_2)

3.3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนกิจกรรมชุมนุม ที่ได้รับการเรียนรู้ ทำแบบสอบถามความพึงพอใจแล้วบันทึกผลหลังจากดำเนินการประเมินความพึงพอใจเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยในการวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เปียโนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี มีทั้งการวิเคราะห์เชิงปริมาณโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เชิงคุณภาพจากการสังเกตเป็นการสะท้อนผลการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีลำดับขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

4.1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้เป็ยโนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี โดยการคำนวณอัตราส่วนระหว่างค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ย ระหว่างเรียนกับค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน (E_1/E_2)

4.2 วิเคราะห์หาค่าร้อยละของทักษะการบรรเลงเป็ยโนเบื้องต้น แล้วนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยใช้สถิติร้อยละ

4.3 วิเคราะห์หาระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้เป็ยโนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความพึงพอใจ แลคะแนนตามเกณฑ์แปลผล

5. ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้เป็ยโนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี เมื่อได้ข้อมูล การวิจัยแล้วผู้วิจัยได้นำมาดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

5.1 การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้เป็ยโนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ปรากฏผลดังตาราง 1

ตาราง 1 การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้เป็ยโนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

ประสิทธิภาพของแผน	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	ร้อยละ	ประสิทธิภาพ E_1/E_2
ประสิทธิภาพกระบวนการ	160	132.20	82.63	82.63/85.00
ประสิทธิภาพผลลัพธ์	20	17.00	85.00	

จากตาราง 1 พบว่า การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็ยโนเบื้องต้น สำหรับสมาชิก กิจกรรมชุมนุมดนตรี จำนวน 5 คน พบว่า คะแนนของนักเรียนด้านกระบวนการ (E_1) จากแบบประเมินพฤติกรรมและใบกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 132.20 คะแนน จากคะแนนเต็ม 160 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 82.63 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.48 และคะแนนของนักเรียนด้านผลลัพธ์ (E_2) มีค่าเฉลี่ยจากแบบทดสอบทักษะปฏิบัติหลังเรียนเท่ากับ 17.00 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 85.00 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.00

ดังนั้น การเรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็ยโนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี ที่มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 82.63/85.00

5.2 ศึกษาทักษะการบรรเลงเปียโนเบื้องต้นของนักเรียนกิจกรรมชุมนุมดนตรีกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ปรากฏผลดังตาราง 2

ตาราง 2 ผลการวิเคราะห์คะแนนทักษะการบรรเลงเปียโนเบื้องต้นของนักเรียนกิจกรรมชุมนุมดนตรีกับเกณฑ์ร้อยละ 80

รายการ	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	ร้อยละ	ระดับคุณภาพ
ทักษะการบรรเลง	160	128.40	80.25	ดีมาก

จากตาราง 2 พบว่า ผลวิเคราะห์ทักษะการบรรเลงเปียโนเบื้องต้น นักเรียนมีคะแนนทักษะการบรรเลงเปียโนในภาพรวมมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 128.40 คะแนน จากคะแนนเต็ม 160 คะแนน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 80.25

ดังนั้นทักษะการบรรเลงเปียโนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี ภาพรวมคิดเป็นร้อยละ 80.25 แสดงว่าทักษะการบรรเลงเปียโนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี ซึ่งอยู่ในระดับดีมาก

5.3 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เปียโนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี ปรากฏผลดังตาราง 3

ตาราง 3 ผลการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เปียโนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ข้าพเจ้ามีความเข้าใจเนื้อหาในกิจกรรมการเรียนรู้เปียโนเบื้องต้น	4.70	0.56	มากที่สุด
2. ข้าพเจ้ามีความเข้าใจเนื้อหาเปียโนเบื้องต้น มีความเข้าใจง่ายมีทักษะกระบวนการที่เหมาะสม	4.20	0.45	มาก
3. ข้าพเจ้าชอบที่เนื้อหาเปียโนเบื้องต้นมีการจัดเรียงความง่ายไปหายาก	4.40	0.55	มาก
4. ข้าพเจ้าสนุกกับกิจกรรมการเรียนรู้ที่จัดขึ้น	4.40	0.89	มาก
5. ข้าพเจ้าชอบที่มีการเปิดโอกาสให้ซักถาม ข้อสงสัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรม	4.60	0.55	มากที่สุด
6. ข้าพเจ้าสนุกและชอบที่ได้ฝึกทักษะการปฏิบัติตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายเต็มความสามารถ	4.40	0.55	มาก
7. ข้าพเจ้ามีความพอใจกับใบกิจกรรมมีความเหมาะสมกับเนื้อหาและเวลา	4.20	0.84	มาก
8. ข้าพเจ้าชอบที่ใบความรู้ช่วยให้เข้าใจง่ายขึ้น และก่อให้เกิดทักษะในการปฏิบัติงานง่ายยิ่งขึ้น	4.60	0.55	มากที่สุด
9. ข้าพเจ้าพอใจที่สุดและอุปกรณ์มีจำนวนเพียงพอต่อข้าพเจ้า	4.00	0.71	มาก
10. ข้าพเจ้าชอบที่มีการประเมินพฤติกรรมที่แสดงออกตามสภาพจริง	4.60	0.55	มากที่สุด
11. ข้าพเจ้าชอบที่มีการทราบผลการเรียนรู้ของตนเอง	4.20	0.84	มาก

ตาราง 3 (ต่อ)

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
12. ข้าพเจ้าชอบที่เกณฑ์การวัดชัดเจน เหมาะสม	4.20	0.84	มาก
ภาพรวม	4.38	0.23	มาก

จากตาราง 3 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็โนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.38$, S.D. = 0.23) เมื่อพิจารณาเป็นรายการ พบว่ารายการที่นักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด คือ ข้าพเจ้าชอบที่เนื้อหาในกิจกรรมการเรียนรู้เป็โนเบื้องต้นมีความเหมาะสมกับนักเรียน ($\bar{X} = 4.80$, S.D. = 0.45) รายการที่รองลงมามีค่าเท่ากัน 2 รายการ คือ ข้าพเจ้าชอบที่มีการเปิดโอกาสให้ซักถาม ข้อสงสัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรม ข้าพเจ้าชอบที่ใบความรู้ช่วยให้เข้าใจง่ายขึ้นและก่อให้เกิดทักษะในการปฏิบัติงานง่ายยิ่งขึ้น และอีกหนึ่งรายการคือ ข้าพเจ้าชอบที่มีการประเมินพฤติกรรมที่แสดงออกตามสภาพจริง ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.55) และมีความพึงพอใจต่ำที่สุด คือ ข้าพเจ้าพอใจที่วัสดุและอุปกรณ์มีจำนวนเพียงพอต่อข้าพเจ้า ($\bar{X} = 4.00$, S.D. = 0.71)

สรุปผล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เป็โนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี สรุปผลได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็โนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี มีประสิทธิภาพ 82.63/85.00 ตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80
2. นักเรียนมีทักษะการบรรเลงเป็โนเบื้องต้น คิดเป็นร้อยละ 80.25 ซึ่งอยู่ในระดับดีมาก
3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็โนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผล

ผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เป็โนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี ผู้วิจัยขออภิปรายผล โดยเรียงตามลำดับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. จากแผนการจัดการเรียนรู้เป็โนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 โดยคำนวณตามสูตร E_1 , E_2 ที่เกริก ท่วมกลาง และจินตนา ท่วมกลาง (2555 : 12-14) ได้นำเสนอไว้ พบว่าประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.63/85.00 ซึ่งหมายความว่านักเรียน 5 คน มีคะแนนเฉลี่ยจากการประเมินพฤติกรรมระหว่างเรียนคิดเป็นร้อยละ 82.63 และมีคะแนนจากการทำแบบทดสอบทักษะปฏิบัติหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 85.00 เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 80/80 ก็แปลว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ หรือแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้นสามารถพัฒนานักเรียนได้จริง เมื่อดูจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลจะเห็นได้ว่านักเรียนที่ได้เรียนจากแผนการจัดการเรียนรู้มีคะแนนพัฒนาการด้านต่าง ๆ เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งด้านความรู้ ทักษะคิด ตั้งแต่แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1-8 และอาจเนื่องมาจากแผนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นผ่านขั้นตอนกระบวนการหลายขั้นตอน และได้ผู้เชี่ยวชาญด้านแผนการสอนมากกว่า 10 ปี ให้คำแนะนำในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ อย่างมีระบบ โดยการศึกษาหลักสูตรและเอกสารสำคัญอื่น ๆ ร่วมด้วย เมื่อนำไปใช้กับนักเรียนจึงได้ผลออกมาได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของศรีศรี พงษ์มล (2559 : 91-92) ได้ทำการศึกษาการพัฒนากิจกรรมชุมนุมดนตรีและนาฏศิลป์ที่บ้านอีสาน สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่ากิจกรรมชุมนุมดนตรีและนาฏศิลป์ที่บ้านอีสาน สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.84/81.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ และยังสอดคล้องกับพิทยา ภาบุตร (2560 : 58-69) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เรื่องระบำภูไทแปดเผ่า สำหรับนักเรียนชุมนุม ดนตรี-นาฏศิลป์

พบว่าประสิทธิภาพของหลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เรื่องระบำภูไทแปดเผ่า สำหรับนักเรียนชุมนุมดนตรี-นาฏศิลป์ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 94.38/95.63 ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 และสอดคล้องกับวิไลรัตน์ แซ่เอี้ยว (2560 : 52-53) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมชุมนุมนาฏศิลป์ เรื่องรำวงมาตรฐาน โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส พบว่าประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมชุมนุมนาฏศิลป์ เรื่องรำวงมาตรฐาน โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส มีค่าเท่ากับ 97.08/95.83 ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 75/75 แม้งานวิจัยที่นำมากล่าวถึงในการอภิปรายผลจะมีการตั้งเกณฑ์ที่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะบริบทของสถานศึกษา และผู้เรียนที่ต่างกัน ทำให้การกำหนดเกณฑ์ในการศึกษาจึงต่างกันด้วย แต่ผลการศึกษาที่ได้จากการวิจัยก็ได้ผลไปในทางเดียวกัน คือเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดหรือสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ในจุดประสงค์การวิจัย

2. จากการศึกษาทักษะการบรรเลงเปียโนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี กับเกณฑ์ร้อยละ 80 พบว่านักเรียนกิจกรรมชุมนุมดนตรี ช่วงชั้นที่ 1-3 จำนวน 5 คน มีทักษะการบรรเลงเปียโนเบื้องต้น ค่าเฉลี่ยคะแนนเท่ากับ 128.40 คะแนนเต็ม 160 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 80.25 เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ซึ่งอยู่ในระดับดีมากและนักเรียนมีคะแนนทักษะการบรรเลงเปียโนสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจากแผนการจัดการเรียนรู้ มุ่งเน้นให้นักเรียนฝึกทักษะปฏิบัติจากการลงมือปฏิบัติจริง เมื่อนักเรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตัวเองทุก ๆ ครั้ง จากแผนการจัดการเรียนรู้ ตั้งแต่แผนที่ 1-8 นักเรียนจะเกิดพัฒนาการดีขึ้นเรื่อย ๆ จากการที่ได้เล่นหรือบรรเลงกับเครื่องเล่นเปียโนตามแผนการจัดการเรียนรู้ฝึกทักษะการบรรเลงเปียโนเบื้องต้น และอีกเหตุผลหนึ่งอาจเกิดมาจาก นักเรียนทราบถึงผลการวัดและประเมินจากแผนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละครั้งจากการประเมินทักษะการบรรเลงเปียโนที่สร้างขึ้นตามเกณฑ์รูปแบบแยกองค์ประกอบของกมลวรรณ ตั้งณกานนท์ (2559 : 49-51) ว่าผู้ประเมินต้องการวัดหรือประเมินสิ่งใดบ้าง นักเรียนจึงแสดงพฤติกรรมเหล่านั้นออกมาให้ผู้ประเมินได้สังเกต ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพิชญา สังข์เงิน (2552 : 73) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาหลักสูตรกิจกรรมชุมนุม เรื่อง ฟ้อนทอผ้าป่าแดง สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 พบว่า นักเรียนมีทักษะการฟ้อนทอผ้าป่าแดงอยู่ในระดับดีมาก ในเวลาต่อมาธนกร มหัทธนะกุลชัย (2556 : 64) ได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการปฏิบัติวิชาดนตรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง พบว่านักเรียนมีคะแนนทักษะการปฏิบัติทางดนตรี เฉลี่ย 24.95 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 83.66 โดยมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 85.37 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในเวลาถัดมา สุธีระ เดชคำภู (2560 : 65-74) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการปฏิบัติเปียโนและคีย์บอร์ด โดยใช้ชุดกิจกรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนเสนานิคม พบว่า ผลการพัฒนาทักษะการปฏิบัติเปียโนและคีย์บอร์ด โดยใช้ชุดกิจกรรม มีนักเรียนที่มีคะแนนผ่านเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 66.66 และมีนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 และสอดคล้องกับวิไลรัตน์ แซ่เอี้ยว (2560 : 52-53) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมชุมนุม เรื่องรำวงมาตรฐาน โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส พบว่านักเรียนมีทักษะปฏิบัติคิดเป็นร้อยละ 95.78 ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ร้อยละ 75 แม้งานวิจัยที่นำมากล่าวถึงในการอภิปรายผลจะมีการตั้งเกณฑ์ที่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะบริบทของสถานศึกษาและผู้เรียนที่ต่างกัน ทำให้การกำหนดเกณฑ์ในการศึกษาจึงต่างกันด้วย แต่ผลการศึกษาที่ได้จากการวิจัยก็ได้ผลไปในทางเดียวกัน คือเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด หรือสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ในจุดประสงค์การวิจัย

3. จากการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้เปียโนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อแผนการจัดการเรียนรู้ การเรียนรู้เปียโนเบื้องต้น สำหรับสมาชิกกิจกรรมชุมนุมดนตรี อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.38 , S.D. = 0.23) ทั้งนี้เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยเน้นให้นักเรียน ได้ฝึกทักษะการบรรเลงเปียโนจริง ซึ่งทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจมากขึ้น และในแต่ละครั้งที่ทำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ครูได้แจ้งผลการประเมินให้นักเรียนได้ทราบหลังเสร็จสิ้นการจัดกิจกรรมท้ายชั่วโมงทันที ทำให้เกิดแรงกระตุ้นในการพัฒนาตนเอง และการทำกิจกรรมครั้งต่อไปให้ดีขึ้น ส่งผลให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจกับแผนการจัดการเรียนรู้ อยู่ในระดับความพึงพอใจมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของพิชญา สังข์เงิน (2552 : 73) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาหลักสูตรกิจกรรมชุมนุมนาฏศิลป์ เรื่องฟ้อนทอผ้าป่าแดง สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 พบว่าความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนหลักสูตรกิจกรรมชุมนุมนาฏศิลป์ เรื่องฟ้อนทอผ้าป่าแดง อยู่ในระดับมากที่สุด หลายปีต่อมากรรณิกา คันสินธุ์ (2557 : 92-98) ได้ทำการศึกษา เรื่องการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องการฟ้อนหมากถั่วดิน โดยใช้แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (นาฏศิลป์) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องการฟ้อนหมากถั่วดิน โดยใช้แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (นาฏศิลป์) สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ในเวลาต่อถัดมาศรี ศรีแพงมล (2559 : 91-92) ได้ทำการศึกษาการพัฒนากิจกรรมชุมนุมดนตรี และนาฏศิลป์พื้นบ้านอีสาน สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่านักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมชุมนุมดนตรีและนาฏศิลป์

พื้นบ้านอีสาน สำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีความพึงพอใจต่อกิจกรรมชุมนุมดนตรีและนาฏศิลป์พื้นบ้านอีสาน โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ต่อมาอรดี แก้วชนะนตร (2559 : 70-78) ได้ทำการศึกษา เรื่องการศึกษาผลการพัฒนาหลักสูตรทักษะปฏิบัติดนตรีไทยชั้นสูง โดยใช้แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่าผลการศึกษาความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมกิจกรรม สรุปภาพรวมความพึงพอใจ พบว่ามีค่าเฉลี่ย 4.50 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.27 อยู่ในระดับมากซึ่งมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก ในปีต่อมาพิชชา ฤาบุตร (2558 : 58-69) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เรื่องระบำภูไทแปดเผ่า สำหรับนักเรียนชุมนุมดนตรี-นาฏศิลป์ ที่เรียนด้วยหลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เรื่องระบำภูไทแปดเผ่า สำหรับนักเรียนชุมนุมดนตรี-นาฏศิลป์ โรงเรียนบ้านหนองเม็ก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชุมพร เขต 2 อยู่ในระดับมากที่สุด และสอดคล้องกับสุธีระ เดชคำภู (2560 : 65-74) ได้ทำการศึกษา เรื่องการพัฒนาทักษะการปฏิบัติเปียโนและคีย์บอร์ด โดยใช้ชุดกิจกรรมคของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนเสนานิคม พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาดนตรีโดยใช้ชุดกิจกรรม เรื่องการพัฒนาทักษะการปฏิบัติเปียโนและคีย์บอร์ด ภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.41) ความพึงพอใจระดับมากที่สุด คือ ด้านประโยชน์ที่ได้รับ (ค่าเฉลี่ย 4.67) รองลงมา ด้านครูผู้สอน (ค่าเฉลี่ย 4.53) และสุดท้าย อยู่ในระดับมาก คือ ด้านสื่อการสอนของชุดกิจกรรม (ค่าเฉลี่ย 4.40)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้เปียโนเบื้องต้น ผู้สอนจะต้องเพิ่มบทบาทของตนเองนอกจากเป็นครูผู้สอนแล้ว ต้องทำหน้าที่ Coaching คอยกำกับให้คำชี้แนะแก่ผู้เรียนในขณะที่ฝึกฝนและฝึกซ้อม เพื่อกระตุ้นผู้เรียนตลอดเวลา ให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหามากขึ้น

1.2 ควรเพิ่มระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองให้เหมาะสมกับกิจกรรม เนื่องจากวิชาดนตรีเป็นวิชาที่เน้นการปฏิบัติ ผู้เรียนจะต้องใช้เวลาในการฝึกฝน และต้องฝึกซ้อมตนเองอย่างสม่ำเสมอ เพื่อที่จะสามารถบรรเลงเครื่องดนตรีให้เป็นบทเพลงได้

1.3 การเรียนการสอนปฏิบัติเปียโน จำเป็นจะต้องมีอุปกรณ์เครื่องดนตรี สื่อการเรียนการสอนที่เพียงพอ และเหมาะสมต่อจำนวนของนักเรียนอีกด้วย เพื่อให้ให้นักเรียนได้ฝึกฝนการปฏิบัติตามที่ตนเองได้เรียนตามสื่อ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรนำเทคนิคการสอนแบบอื่นเข้ามาศึกษาร่วมด้วย เช่น การสอนตามแนวทางของซูชิ การสอนของโคดา การสอนของดัลโครซ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้น และควรเพิ่มจำนวนนักเรียนและมีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างในการนำมาเป็นกลุ่มทดลอง

2.2 ควรมีการวิจัยและพัฒนาเกี่ยวกับสื่อในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เช่น จัดทำวิดีโอให้นักเรียนฝึกเล่นตามได้ใน Youtube

2.3 ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบทักษะการบรรเลงเปียโน ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียนเพื่อดูพัฒนาการของผู้เรียน โดยใช้ชุดกิจกรรมการบรรเลงเปียโนเบื้องต้น

เอกสารอ้างอิง

- กมลวรรณ ดังชนกานนท์. (2559). *การวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กลุ่มงานบริหารวิชาการ. (2561). *รายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ปีการศึกษา 2561*. มหาสารคาม: โรงเรียนมหาวิทยานุกูล.
- กรรณิกา คันสินธุ์. (2557). *การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องการพ่อนหมาถั่วดิน โดยใช้แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (นาฏศิลป์) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

- เกริก ท่วมกลาง และจินตนา ท่วมกลาง. (2555). การพัฒนาสื่อนวัตกรรมทางการศึกษาเพื่อเลื่อนวิทยฐานะ. กรุงเทพฯ: เยลโล่การพิมพ์.
- ขรรค์เพชร คำสัตย์. (2551). การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน วิชาเครื่องดนตรีและการประสมวงดนตรีไทย เรื่องประวัติเครื่องดนตรีไทย. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2561). ดนตรีศึกษา : หลักการและสาระสำคัญ (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณรงค์รัช วมิตรไมตรี. (2562). เอกสารประกอบการสอนวิชาเปียโนเบื้องต้น. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ธนกร มหัทธนะกุลชัย. (2556). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการปฏิบัติ วิชาดนตรี ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบการสอนทางตรง. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตร และการสอน. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). การวิจัยเบื้องต้น ฉบับปรับปรุงใหม่ (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- พิชญา สังข์เงิน. (2552). การพัฒนาหลักสูตรกิจกรรมชุมนุมนาฏศิลป์ เรื่องฟ้อนทอผ้าป่าแดง สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- พิชยา ฤาบุตร. (2558). การพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เรื่อง ระบายสีโปสเตอร์ สำหรับนักเรียนชุมนุม ดนตรี-นาฏศิลป์. มทริอีสาน ฉบับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 2(2), 58-69.
- รัศมี ศรีแพงมล. (2559). การพัฒนากิจกรรมชุมนุมดนตรีและนาฏศิลป์ที่บ้านอีสานสำหรับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- วิไลรัตน์ แซ่เอี้ยว. (2560). การพัฒนาชุดกิจกรรมชุมนุมนาฏศิลป์ เรื่องรำวงมาตรฐาน โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏ มหาสารคาม.
- สุธีระ เดชคำภู. (2560). การพัฒนาทักษะการปฏิบัติเปียโนและคีย์บอร์ดโดยใช้ชุดกิจกรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนเสนาภิรมย์. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- อรดี แก้วชนะนตร. (2559). การศึกษาผลการพัฒนาหลักสูตรทักษะปฏิบัติดนตรีไทยชั้นสูง โดยใช้แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วารสาร มข.มส.(บศ.), 4(3), 70-78.